

Først og fremmest vil jeg da som et Krav nævne det, som er nævnt fra mange Sider som noget, der blandt andet skulde være opfyldt ved Forslaget, at det ene Ting ikke maa være et tomt Ekko af det andet, uden at man dog i den Henseende maa gaa saa vidt, at Uoverensstemmelser mellem Tingene ikke kan løses. Det andet Krav er, at Landstinget skal kunne sindigt veje og prøve de Forslag, der kommer op fra det, som Hall som Ordfører for Grundlovsudvalget kaldte det ungdommelige, mere let bevægelige Ting, som Folketinget altid vil være. Særligt faar det her den Opgave at prøve og bremse overfor de Udgifter, som følger med Opfyldelsen af de mange Krav og Ønsker, som man kan være vis paa altid vil finde Øre og Støtte i Folketinget. Det tredje Krav til Landstinget er, at det gerne skulde bringe Sagkundskab og Værn for de Erhverv og Institutioner, om hvilke man ingenlunde vil have nogen Sikkerhed for, ja, end ikke nogen Udsigt til, at de i tilstrækkeligt Maal vil være repræsenteret i det folkevalgte Kammer.

Spørgsmaalet om, hvorvidt disse tre Krav er opfyldte i det foreliggende Forslag, mener mine Meningsfæller og jeg maa besvares med et Nej. Angaaende det første Krav, at Landstinget ikke skal være et Ekko af Folketinget, har Regeringen klart og bestemt udtalt, at det forlangte den ogsaa. Men alligevel forelægger den et Forslag, der vil medføre, at Landstinget, om det end ikke straks bliver et ret tomt Ekko af Folketinget, dog med Tiden i voksende Maal vil blive det. Som en af de væsentlige Forskelligheder er det nævnt af Regeringen, at Folketinget vælges ved almindeligt Valg, Landstinget ved Forholdstalsvalg. Men naar man nu har den Mening, og den har jeg, at Kravet om Forholdstalsvalg, ogsaa til Folketinget, er et saadant Retfærdighedskrav, at man, naar man er en alvorlig Ven af den almindelige Valgret, ikke kan komme uden om det, og at det ogsaa har slaaet saadan Rod i Folketinget og Rigsdagen, at det ikke i Længden kan afvises, forsvinder jo denne Forskel. Tilbage bliver saa nærmest kun det lidet betydende, at Folketinget vælges ved direkte Valg, medens Landstinget vælges ved indirekte. Jeg kalder det lidet betydende, naar Urvalgerne til de to Ting i Virkeligheden, naar det kommer til Stykket, er ganske de samme.

Der vil ganske vist nok i Begyndelsen være den Forskel, at Urvalgerne til Lands-

tinget skal svare Skat til Kommunen, men der er ikke noget Menneske, der har dristet sig til at tvivle om, at naar vi først har faaet det her foreslaaede Landsting, vil det være saa følgagtigt overfor Folketinget, at der kommer en Forandring i Kommunalloven, hvorefter Krav om Skat til Kommunen vil forsvinde som Valgrets-betingelse, og saa vil de to Ting komme til at ligne hinanden om ikke som to Draaber Vand saa dog som to Tvillinger, der baade i Sind og Skind er hinanden saa lig, at man har Vanskelighed ved at kende Forskel paa dem. Den første Forandring til et Landsting forekommer os alt-saa ikke opfyldt.

Den anden Hovedfordring gaar ud paa, at Landstinget sindigt skal veje og prøve de Forslag, der sendes op fra det mere bevægelige Folketing. Det kan imidlertid ikke ventes, naar Betingelserne for Valgret og Valgbarhed for Urvalgerne til de to Ting i den Grad er eller bliver de samme. Under saadanne Vilkaar kan en modererende Prøvelse af de Forslag, der sendes op til Landstinget, ikke ventes. Man vilde ganske sikkert i saa Henseende have kunnet vente noget mere, hvis Regeringen havde valgt det andet Alternativ, som den har været inde paa, at lade Valgretten til Landstinget være knyttet til en højere Alder end til Folketinget, og man vilde da tillige noget mere have naaet dertil, at det ene Ting ikke var et Ekko af det andet.

Imidlertid: det, som dog er en Hovedting, nemlig at faa et Landsting, der alvorligt og sindigt vil prøve de Udgifter, der følger af de Lovforslag, som vedtages af Folketinget, naar man dog ikke det? Der har man fra forskellige Sider indenfor Flertallet sagt: Jo, det er netop noget, man har Grund til at vente af et Landsting, der er udgaaet af de kommunale Raad, disse er valgte til og vante til at have Ansvar for Kommunernes økonomiske Styrelse, og man har da Grund til at vente, at gennem dem vil økonomisk Styrelse blive overført ogsaa paa Staten. Nu staar vi imidlertid overfor den Erfaring, at de kommunale Raad, med Hovedstadens i Spidsen, er et meget tarveligt Værn for Kommunernes Finanser. Der er stadig Vækst af Udgifter og Gæld, der i hvert Fald slaar fast, at som Værn for en økonomisk Styrelse er Kommunalraadene ikke gode at bygge paa. Men Ulykken er, at som Værn for Statens økonomiske Styrelse bliver de maaske, naar det kommer til Stykket, endnu ringere. De Udgifter, der